

KERKBAND

L' ARCA DE NOÉ

Nederlandse Interkerkelijke gemeente DENIA

37ste jaargang
13 november 2016

DE MOL

De grond beweegt. Hij is weer aan het werk.
Hij wroet en duwt de aarde naar omhoog,
door niets gestoord en vlak onder mijn oog.
Hij weet niet wat hij aanricht in dit perk.

Te vreemd is mij dit onderaards bestaan
dat in het donker gaat zijn blinde gang
en nooit het daglicht ziet, een leven lang:
voor deze wereld mist het elk orgaan.

Maar weet de mens die hier zijn tuin beziet
dan zelf vanwaar hij komt, waarom hij leeft?
Misschien dat ook iets hogers hém omgeeft.
Alleen, zijn blinde ogen zien het niet.

Carel ter Linden

E en voltooid leven.

(Rob Quispel)

In de verdieping van Trouw stond 12 oktober een artikel met als kop:

Oudere met voltooid leven krijgt recht op hulp bij zelfdoding

Ik citeer uit dit artikel:

Naast de euthanasiewet komt er een aparte regeling voor ouderen die hun leven 'voltooid' vinden.

Zij kunnen hulp krijgen om te sterven.

Verder staat er o.a.

Minister Ard van der Steur (VVD, justitie) en Edith Schippers (VVD, volksgezondheid) hebben hun voorstel vandaag naar de Tweede Kamer gestuurd. Daar lijkt een meerderheid te zijn voor het plan.

D66 en GroenLinks zijn voorstanders van meer zelfbeschikking voor ouderen met een stervenswens.

Het voorstel leidde, zoals te begrijpen valt, tot een grote discussie.

Ik bleef nadenken over de vraag: Wanneer is een leven voltooid?

Dit heeft alles te maken met ons levensdoel.

Waarom zijn wij hier op aarde?

Velen schrijven als antwoord hierop met kapitale letters:

G E N I E T E N.

Nu heb ik niets tegen genieten, begrijp me goed, maar als dat je levensdoel is.....

Ooit sprak een dominee over een voetbalwedstrijd waarbij men de doelpalen had weggehaald. In eerste instantie genoot het publiek van prachtige combinaties, mooie één-tweetjes leuke solo's en ga zo maar door.

Toch trad er binnen de kortste keren een verzadigingspunt op bij het publiek. Zonder palen is het voetbalspel doelloos.

Nu naar de vraag: Wat is het doel van ons leven?

Vanuit het scheppingsverhaal zien we, dat God de mens heeft geschapen tot Zijn eer.

We weten ook dat wij mensen onze eigen weg zijn gegaan en gefixeerd zijn geraakt op onze eigen eer.

Een mens, met zichzelf als middelpunt, raakt los van zijn oorspronkelijke scheppingsdoel: Een leven in relatie met God. God heeft ons de mogelijkheid gegeven om, door het geloof in Jezus Christus de relatie te herstellen en zo, vanuit de relatie met God te **genieten** van zegeningen.

Dat ligt op een ander niveau dan het G E N I E T E N waar we eerder over spraken.

Nadenkend over een voltooid leven kwam ik uit bij Simeon.

Zijn verhaal staat in Lucas 2.

Maria en Jozef brengen de één maand oude Jezus naar de tempel. Dan verschijnt plotseling Simeon.

We lezen in Lucas 2: 27-3 *Gedreven door de Geest kwam hij naar de tempel, en toen Jezus' ouders hun kind daar binnen brachten om met hem te doen wat volgens de wet gebruikelijk is, nam hij het in zijn armen en loofde hij God met de woorden: **'Nu laat u, Heer, uw dienaar in vrede heengaan, zoals u hebt beloofd.** Want met eigen ogen heb ik de redding gezien die u bewerkt hebt ten overstaan van alle volken: een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen en dat tot eer strekt van Israël, uw volk.'*

Hier zien we een leven dat wij voltooid kunnen noemen. Hij heeft zijn levensdoel bereikt. Hij heeft de beloofde Redder gezien en in zijn armen gesloten.

Simeon, die ooit zijn leven in de handen van God legde legt ook zijn levenseinde in Zijn Handen.

Iedere gelovige mag Simeon navolgen.

Ik denk terug aan een oude blinde vrouw die ik als beginnend dominee mocht bezoeken. Ze zat alleen in haar kamer.

Afgesloten van de buitenwereld, maar bij het volle verstand.

Ze maakte geen droevige of eenzame indruk. Ze deelde haar levensgeheim met mij: "Ik word, omdat ik blind ben niet meer afgeleid door allerlei dingen om mij heen en kan mij nu richten op iets waar ik mijn leven lang geen tijd voor had; praten met mijn hemelse Vader."

Op hoge leeftijd was zij een vrouw van gebed geworden.

Dit is ze gebleven tot de Heer haar thuis haalde.

Over een voltooid leven gesproken.

Samenvatting kerkenraadsverg. (7 nov., secretaris)

Cor Pors opent de vergadering en heet de aanwezige leden en ds. Rob Quispel, van harte welkom.

Rob houdt een bezinning over 1 Joh. 1 vers 14. De opstanding van Jezus: Wat we gehoord, gezien EN aangeraakt hebben.

De notulen zijn een correcte weergave van de vorige vergadering.

De ingekomen en uitgestuurde post.

Ds. Henk Vijver is zich al stevig aan het inwerken op zijn bezoek aan onze gemeente in januari.

Steeds meer gastleden vragen om ook op de emaillijst van de Kerkband geplaatst te worden.

De fam. Koppelaar en de fam. Wildebeest zijn opgenomen in de adressenadministratie.

De drie Nederlandse clubs in de regio zijn geïnformeerd over de predikantenplanning van 2017. Wij zijn de redacties erg dankbaar dat ze onze kerkinformatie gratis opnemen in hun maandblad en op hun website.

Werkverslag ds. Loosman.

Ds. Jelle Loosman adviseert de kerkenraad om meer kerkleden te betrekken bij taken binnen de gemeente, b.v. bij klusjes in en rond de kerkelijke gebouwen maar ook bij het bezoeken van zieken en bejaarden die de kerk niet meer wekelijks kunnen bezoeken. Denk daarbij met name ook aan nieuwe jonge mensen. Ze krijgen daardoor ook sneller binding met de kerkgemeenschap.

Ook adviseert Jelle om met het predikantenechtpaar een exit-gesprek te houden, waarin over en weer bijzonderheden uitgewisseld kunnen worden die minder geschikt zijn voor een schriftelijk werkverslag. De voorzitter en de secretaris zullen die gesprekken gaan inplannen.

Jelle was ook blij met het overzicht waarop te zien is WELKE predikant WIE heeft bezocht.

In deze kerkband komt nog een toelichting op het gebruik om tijdens de lezing van het evangelie, de gemeente te laten staan.

Pastorale zaken.

Diverse namen worden genoemd van leden die in de komende periode wel wat extra aandacht mogen krijgen van de predikant. De gedachteniszondag op 20 nov.

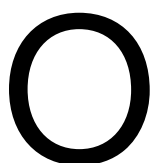
We praten Rob Quispel bij hoe we die dienst, waarin tevens het Heilig Avondmaal wordt gevierd, meestal inhoud geven.

Op de inspiratie-ochtend over liederen in de liturgie, waren 20 gasten aanwezig. Onder begeleiding van Edo op het keyboard, hebben we ook nog een aantal liederen gezongen.

Sluiting. Rob Quispel sluit de vergadering met een gebed.

Daarna genieten we in een informele sfeer van hapjes en drankjes samen met Rob en Marga Quispel.

De volgende kerkenraadsvergadering is op (Dv) maandag 5 december 2016.

pstaan tijdens de lezing van het evangelie? (ds. Jelle Loosman)

Regelmatig wordt mij gevraagd waarom ik de gemeente vraag te gaan staan bij de voorlezing van het evangelie. Soms gekoppeld aan de vraag of de eerste lezing uit het Oude of Eerste Testament dan misschien minder is.

Nu ben ik zelf van 1981-1986 predikant geweest in een toen nog Gereformeerde kerk waar het gaan staan bij de evangelielezing al voor mijn komst ingeburgerd was. En in mijn huidige wijkgemeente, eerst Hervormd, nu PKN, is dat ook al sinds mensenheugenis vast onderdeel van de liturgie. Gevraagd naar het waarom kan ik een kort citaat geven uit het Dienstboek van de Protestantse kerken in Nederland uit 1998. In dat Dienstboek staan alle onderdelen van de protestantse eredienst met al hun varianten weergegeven en verantwoord voor predikanten, kerkenraden en wie daar verder maar belangstelling voor heeft.

Dienstboek PKN pag. 935: “Bij het horen naar de Schriften zal de gemeente zitten. Behalve wanneer zij, zoals bij de lezing van het evangelie, een accent wil leggen op het begroeten van de opgestane Heer in ons midden. Dan staat zij op als begroeting en teken van eerbied”.

Het opstaan is dus geen verplichting, wel een betekenisvol extra. Daarbij komt dat de gemeente dan ook blijft staan tijdens het zingen van de lofverheffing waarmee beide lezingen worden afgesloten: “U komt de lof toe, u het gezang” of een variant.

U zult vast hebben gezien dat ik tijdens het zingen van dat lied de bijbel in zijn geheel, letterlijk van kaft tot kaft, op de handen draag. Het Woord dat wij van God ontvangen hebben, dragen we daarmee als een soort lofoffer ook weer aan Hem op.

De uitnodiging die aan het begin van de dienst klinkt om op te staan voor het zingen van het eerste lied en de begroeting geldt allen die kunnen opstaan. Er wordt dan ook “indien mogelijk” bij gezegd.

Datzelfde geldt uiteraard ook voor het staan bij de evangelielezing en bij het slotlied en de zegen.

Ze wierpen het net uit *(ingebracht door Henk de Jong)*

Ze wierpen het net uit en er zat zoveel vis in dat ze het net niet omhoog konden trekken, het zat vol grote vissen, welgeteld honderddrieënvijftig (Johannes 21: 6,11).

We hadden ons rondje Oriëntalis er bijna opzitten. Aanschouwelijk onderwijs in wat ooit begon als het Groot Bijbels Openluchtmuseum. In 1911 waren er nog niet zo veel gelovigen die op pelgrimage konden naar het Heilige land zelf, en dan bood dit devotie-park nabij Nijmegen een betaalbaar alternatief.

“Abrahams” tenten, wakende herders en een konkelend Sanhedrin, het lag allemaal inmiddels achter ons. Net als het “Arabisch dorp aan het meer van Galilea”, met de recent toegevoegde islaminfo (met subsidie van een kapitaalkrchtig oliestaatje aan de Perzische Golf).

Er restte ons nog een paar tentoonstellingsruimten met hedendaagse verbeelding.

Leer-momenten

En dan gebeurt het... Naar beneden kijkend vanachter een balustrade met uitzicht op het atrium van een Romeins huis zie ik een fascinerende, levensgrote weergaven van de boot van Simon bar Jona (alias Petrus).

Inderdaad ja, die van: "Ik ga vissen!". Die van de grote uitspraken. De jongen die met zijn overspontane acties geregeld voor leermomenten zorgde.

Lessen met de nodige heilige humor, die rabbi Jezus ook ons graag wil meegeven.

Na een nacht lang ploeteren, met de loklamp buiten aan de voorplecht, was er nog geen vis binnenboord gehaald. Zelfs geen minivoortje. En dan één machtswoord van de vreemdeling op de oever en daar liggen niet veel later welgeteld 149, 150, 151, 152, 153 grote vissen op de bodem van de boot.

De kunstenaar suggereert zelfs dat het "kerkschip" zo ongeveer uit vis is opgebouwd. Ik zit me al voor te stellen hoe deze creatieve houtsnijder met engelengeduld ze één voor één vormt en een plek geeft... Ze horen bij elkaar, dat zie je meteen. Allemaal uit het zelfde hout gesneden. Door dezelfde visser gevangen. Wat ging er door de houtsnijder heen toen hij deze harmonieuze school bijeen sneed?

En misschien dacht hij bij de 153ste vis wel:

"dat ben ik, ik mag er ook bij zijn, ik ben ook door Hem gevangen!"

Persoonlijk

153 zijn het er. Geteld met getuigen erbij en genoteerd voor de eeuwigheid. Waarom?

Om dit verhaal des te meer de glans van levensechtheid mee te geven?

Vast wel. Maar zou het er ook niet mee te maken hebben dat iedere vangst van Jezus persoonlijk gezien wordt en meetelt?

Hij kent de zijnen en de zijnen kennen Hem. De kerk is geen zootje vis voor onze God.

Hij die het getal van de sterren nog iedere nacht bepaalt en ze alle noemt bij hun naam, Hij kent elke nieuwe vangst. Zou Hij jou niet kennen en al die anderen? Natuurlijk! Dat spreekt helemaal vanzelf.

De vraag is alleen wel: spreekt het ook zo vanzelf bij ons? Zien we elkaar met de ogen van God? Tellen we mee voor de ander? En telt de ander ook mee voor ons?

Inspiratie-ochtenden.

(Rob Quispel)

De inspiratie-ochtenden zijn gepland op 22 november en 13 december.

Op 22 november willen we met elkaar nadenken over bidden en de namen van God.

Als we bidden, tot welke God bidden we dan?

In de Bijbel heeft God meer dan 30 namen.

Toch is er maar één God.

We willen met elkaar kijken hoe God zich openbaart in de Bijbel en wat dat voor ons mag betekenen.

We hopen elkaar te ontmoeten in de pastorie.

Vanaf 10:30 uur is er koffie. Om 11:00 uur beginnen we!

Op 13 december willen we de film “The Nativity Story” bekijken. Deze film geeft een goed beeld over de tijd van Jezus’ geboorte. Hoe leefden de mensen toen, wat waren hun gewoonten en wat betekende de komst van Jezus voor Maria en Jozef? Tijden zoals hierboven vermeld.

Bij deze bent u hartelijk uitgenodigd!

Wereldraad van Kerken. *(ingebracht door de redactie)*

Ds. Karin van den Broeke is preases van de generale synode van de Protestantse Kerk in Nederland. Ze is namens de Protestantse Kerk bestuurslid van de Wereldraad van Kerken.

500 miljoen christenen

De Wereldraad van Kerken is een van de belangrijkste internationale christelijk-oecumenische organisaties.

Er zijn omstreeks 340 kerkgenootschappen lid van deze organisatie. De leden hebben samen zo'n 500 miljoen leden in meer dan 110 landen. Ds. Karin van den Broeke maakt sinds 2013 deel uit van het bestuur van de Wereldraad van Kerken.

Pelgrimage gerechtigheid en vrede

Namens de Protestantse Kerk in Nederland is ds. Karin van den Broeke tevens lid van de Raad van Kerken en een speciale taakgroep 'Pelgrimage van gerechtigheid en vrede'. Dit is momenteel het belangrijkste thema van de Wereldraad van Kerken. De taakgroep van de Nederlandse Raad van Kerken populariseert dit thema voor de kerken in Nederland.

Conferentie in Amsterdam

Het is de bedoeling dat er in 2018 een conferentie van de Wereldraad van Kerken plaatsvindt in Amsterdam over het thema 'Pelgrimage van gerechtigheid en vrede'. Het is dan precies 70 jaar geleden dat de kerkelijke koepelorganisatie in Amsterdam werd opgericht. Het hoofdkantoor van de Wereldraad is te vinden in Genève.

Bron: www.protestantsekerk.nl/actueel.

Het nieuwe Testament. *(ingebracht door Ypie Draaisma)*

Het Nieuwe Testament is voor christenen vaak toegankelijker dan het Oude en daardoor ook aantrekkelijker.

Dat valt me altijd weer op als ik groepen die onze redactie in Jeruzalem komen bezoeken, toespreek.

Uit welk land ze komen maakt geen verschil. Aan het eind van mijn toespraak vind ik het altijd leuk zo'n groep nog wat vragen te stellen. "Een jaar telt 52 zondagen . Hoeveel preken gaan er in al die zondagsdiensten over het Nieuwe Testament en hoeveel uit de vijf boeken van Mozes, de profeten of de anderen geschriften van het Oude Testament? "Tot nog toe lieten de bezoekers weten dat de preken in hun thuisgemeenten voor 75 procent over het Nieuwe Testament gaan. En daar zit 'm de kneep.

Hoe kan je het Nieuwe Testament als Woord van God op de juiste manier begrijpen als je twee derde van Gods Woord niet of zelden leest? De Bijbel bestaat altijd nog uit twee gedeelten. Van elk boek dat uit twee delen bestaat, leest men gewoonlijk eerst het eerste deel en daarna het tweede deel. Zonder deel één begrijp je deel twee niet goed.

Door het Oude Testament weg te laten, zijn veel misverstanden ontstaan, uitspraken van Jezus en de apostelen zijn daardoor vaak verkeerd uitgelegd en begrepen. Ik denk dat het zelfs een geestelijke valkuil is. Hierdoor wordt het ook duidelijk waarom zoveel christenen een probleem hebben met Israël.

De Bijbelse belofte van het land aan Abraham en zijn nageslacht wordt immers in het eerste deel gedaan en heeft Jezus Zelf niet gezegd: "Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of Profeten af te schaffen. Ik ben gekomen om ze tot vervulling te brengen". Als je geen rekening houdt met het eerste boek van de Bijbel, zul je de Bijbelse beloften aan Israël sneller in twijfel trekken, en al helemaal het recht van de Joden op het beloofde land. Ik ken heel wat christenen die mij aan de hand van het Nieuwe Testament uitleggen waarom Gods Verbond met het volk Israël nu niet meer geldt! Het gaat hier niet om de vraag of je Israël mag bekritisieren of niet. Natuurlijk mag dat.

God zelf doet het in ieder geval wel in de Bijbel. Maar Gods kritiek komt voort uit liefde, terwijl de kritiek die wij Joden vaak krijgen, voortkomt uit liefdeloosheid en vooroordeel. Om te begrijpen waar het om gaat, moet je altijd het volledige plaatje bekijken, in de media, maar ook in de Bijbel. We hebben de verantwoordelijkheid om de hele Bijbel te lezen. Het is immers Gods Woord.

Aviel Schneider en de medewerkers van Israël Today

Lastigvallen

(Bram Gerth)

Misschien herinnert u het zich nog, althans wanneer u in de dienst van 16 oktober in de kerk was. Dominee Jelle Loosman hield een preek over de onrechtvaardige rechter en de weduwe die niet opgaf en de man bleef lastigvallen om haar recht af te dwingen. Ik moest aan deze preek denken toen ik een stukje las van de (vrouwelijke) rabbijn Tamarah Benima. Het stukje gaat over Rosj Hasjana (het Joodse Nieuwjaar) en Jom Kippoer (de Grote Verzoendag) en de 10 daar tussenin liggende Hoge Feestdagen. Op de Grote Verzoendag zoeken de Joden hun verzoening met G'd in de wetenschap dat ze die alleen kunnen bewerkstelligen door zich te verzoenen met mensen die zij al dan niet bewust hebben bezeerd, beledigd, onheus bejegend of tekort hebben gedaan in welke vorm dan ook. In "Het Onze Vader", het gebed dat Jezus zijn volgelingen leerde, komt dit ook duidelijk naar voren. Jezus leerde zijn leerlingen die in de Joodse traditie waren opgevoed, niets nieuws. Jezus benadrukte het alleen nog maar eens dat je God niet om vergeving kunt vragen als je zelf op dit punt in gebreke blijft. Maar dit even terzijde want het stukje van rabbijn Tamarah Benima gaat, uiteraard zou ik haast schrijven, niet over Jezus. Het stukje gaat over de vasthoudendheid want daarin vond ik de parallel met de preek van dominee Loosman. Het artikel van rabbijn Tamarah Benima heb ik een beetje ingekort. Het zal u opvallen dat in de benadering van de Eeuwige de Joden zich onderscheiden van ons christenen. Aan de ene kant herken je in het taalgebruik van het jodendom het enorme respect voor de Allerhoogste en aan de ander kant lijken ze vrijmoediger met de Almachtige om te gaan dan wij plachten te doen.

Hier volgt het (ingekorte) stukje van Tamarah Benima,

Lastigvallen staat er boven.

Die arme Joden. Ik mag ze ontzettend graag en ik vind het heel naar voor ze, maar het is hun eigen stomme schuld.

Ze hadden God met rust moeten laten. Deze prettig prikkelende uitspraak is van Hilaire Belloc. Wie?!!! Hilaire Belloc was een opmerkelijk man. Schrijver, historicus, dichter, zeiler, satiricus, politicus en politiek activist. Hij was een tijdgenoot van W.G. Wells, George Bernard Shaw en Chesterton. Was de katholieke Belloc antisemitisch? Waarschijnlijk wel. Hoe het ook zij, bij het lezen van zijn woorden schoot ik in de lach. Komt er ellende van als je de Eeuwige voortdurend aan Zijn Jasje trekt of tegen Zijn Heilige Schenen schopt? Dat zou best kunnen. Eerdaags, (en hierbij doelt de rabbijn op de Hoge Feestdagen en Jom Kippoer) heeft de Eeuwige helemaal geen rust meer. Zelfs degenen die het hele jaar door nooit in de synagoge te vinden zijn, gaan dan vol in de aanval om de Altijdzijnde op de Knieën te dwingen met de smeekbede: Geef me nog een jaar, zie alles door de vingers, zo erg was het toch allemaal niet? En als het wel erg was, kunt U toch over Uw Hart strijken want U bent toch Barmhartig?

Mijn vader vond het idee van een God die zich met de kleinste details van ons leven bezighoudt, kinderachtig, ik niet. Ik vind het juist de meest troostende gedachte die er bestaat. Dat er een Bewustzijn bestaat dat zo groot is dat het elk moment alles weet van van alle wezens op aarde. Maar ja, mijn vader had een autoritaire vader. En bij een autoritaire vader wil je niet dat hij alles van je weet. Mijn vader was lief en intelligent, een vader waarvan ik juist wel wilde dat hij veel van mij wist. Mijn vader liet God met rust en kreeg toch zijn volle portie narigheid.

En ik? Ik ga met Rosj Hasjana en Jom Kippoer de Eeuwige flink lastigvallen. Wat de uitkomst ook moge zijn! En ik hoop dat u lezer, dat ook gaat doen.

Moge de Eeuwige u inschrijven in het Boek van het leven.

A

LLERHEILIGEN EN ALLERZIELEN,

OOK OM ONGELIEFDE DODEN TE GEDENKEN

(ingebracht door de redactie)

Op 1 en 2 november was het Allerheiligen en Allerzielen. Miljoenen christenen wereldwijd gedenken wie hen het voorbije jaar ontvielen. Ook in Nederland staan talloze mensen, christen of niet, stil bij wie overleden zijn.

Hoewel het moeilijk kan zijn, hechten we er over het algemeen aan stil te staan bij onze lieve doden. Zij zijn het waard om te gedenken.

Maar de viering van Allerheiligen en Allerzielen gaat niet alleen over onze lieve doden. Er is nog een andere 'categorie' doden. Ik doel hier niet op de ontelbaren die naamloos gestorven zijn, bijvoorbeeld op weg naar een betere toekomst. Ook zij zijn het waard om te gedenken en gelukkig gebeurt dat. Ik doel op onze talloze *ongeliefde* doden. Mensen met wie we een slechte verstandhouding hadden. Mensen die onontkoombaar deel uitmaakten van ons leven en onder wie we geleden hebben. Met wie het onmogelijk samenleven was, met wie we hebben gestreden. Die ons voor het leven hebben beschadigd. Mensen die we misschien zelfs haten, maar om wier dood we in ieder geval niet treuren. Het legt lelijkheid bloot, het raakt wonden aan en duwt de gebrokenheid in je gezicht. Dat kan een ongemakkelijk gevoel opleveren, zeker als anderen om je heen hun geliefde overledenen gedenken.

Zijn ongeliefde doden het gedenken wel waard? Misschien willen we ze liever vergeten.

Dit jaar zal ik zelf zo'n ongeliefde dode gedenken. Dat is complex, merk ik. Een mix van opluchting, van pijn en van verdriet dat niet over de dood gaat maar over het leven. Ik zal naar een kerk gaan waarvan ik weet dat die open is. Misschien is het er stil, misschien klinkt er mooie muziek.

De rust zal er haaks staan op de gevoelens die van binnen om voorrang strijden, maar dat geeft niet. Ik weet niet of ik de naam van deze dode hardop kan noemen, maar dat hoeft ook niet. Ik breng hem in verband met de Eeuwige en al wie ons zijn voorgegaan, juist omdat ik met deze dode zelf niets kan. Dat zal ik doen door een kaars te ontsteken, dankbaar dat ik die in de kerk brandend kan achterlaten en weg kan gaan.

De traditie om rond 1 en 2 november overledenen te gedenken omvat de uitnodiging en mogelijkheid om niet alleen onze geliefde, maar ook onze ongeliefde doden te gedenken. Allerheiligen en Allerzielen zijn niet uitgevonden om ons te dwingen scheiding te maken tussen wie wel het gedenken waard zijn en wie niet: het gaat niet om onze evaluaties van deze doden. Het gaat erom wie onze overledenen zijn in Gods licht. Deze rituelen bieden (ook) ruimte om de doden te gedenken om wie we niet rouwen.

Mirella Klomp is senior onderzoeker en docent Praktische Theologie aan de Protestantse Theologische Universiteit in Amsterdam, en predikant in de Protestantse Kerk in Nederland.

Maken de Amerikaanse Indianen deel uit van de verloren stammen van Israël? *(ingebracht door Maria Jobse)*

Toen de Europeanen 400 jaar geleden voor het eerst in contact kwamen met de oorspronkelijke Amerikaanse inwoners, waren velen ervan overtuigd dat ze de verloren stammen van Israël hadden ontdekt. Bij nadere beschouwing is die visie zo raar nog niet want er bestaan bijzondere overeenkomsten tussen het Joodse volk en diverse Indianenstammen. Zo zijn er onmiskenbare sporen te horen van het Joodse gebed wanneer Kacike AmaHura (Joseph Riverwind) het opperhoofd van de AmaHura Indianen van de Noordelijke Arawak stam, zingt, “Shema, shema, nayena, popaska yah”.

Hij vertaalde dit oude Indiaanse lied voor BreakingIsraelNews met: ‘Luister, luister, mensen, zoals u samenkomt, zullen we dansen voor de maker’. Dit doet sterk denken aan het Joodse gebed Shema, wat letterlijk betekent ‘horen’.

Wat Joseph Riverwind zingt is ook te horen bij de inheemse volkeren in Zuid-Amerika en het Caribisch gebied.

De stam waartoe Kacike AmaHura behoort, noemt God Yah Yah. 'De Allerhoogste Geest der Geesten'. Kacike noemt dat zeer vergelijkbaar met de HEERE". "De voorouders van mijn vrouw, de AniKituwahYah (Cherokee), noemden God YoHeWaH. Ze droegen een ark in de strijd, vierden zeven feesten, rustten op de zevende dag, hadden vrijsteden, en aten geen varkensvlees. Sommige oudheidkundigen geloven dat onder meer de Noord-Amerikaanse Cherokee-indianen inderdaad afstammelingen zijn van de stammen van Israël.

De overeenkomsten lijken geen toeval te zijn want Kaciki AmaHura vertelt ook het verhaal hoe de Schepper een man genaamd Nuah de opdracht gaf een vlot te bouwen om de mensheid te redden omdat de wereld bedekt zou worden met water. Ook vertelt hij van een tijd dat alle mensen tot één stam behoorden en een toren bouwden tot aan de hemel. Deze culturele verbinding tussen de Indianen van Amerika en de oude stammen van Israël, gaat in tegen de meeste wetenschappelijke theorieën over de oorsprong van de Indianen. De meeste antropologen theoretiseren dat de Indianen afstammen van Siberische Mongolen die via de Beringstraat, een 50-mijl-brede kloof die Alaska scheidt van Rusland, naar Noord-Amerika kwamen. Volgens Kacike vertellen de Indianen echter een heel ander verhaal.

Zo geloven de Anishnabi (Chippewa-indianen) dat ze afkomstig zijn uit de stam van Efraïm, aldus Chief Riverwind. "Anishnabi" is verbazingwekkend vergelijkbaar met de Hebreeuwse woorden, "Anshe Navi" (mensen van de Profeet). Ze wonen aan de kust, en hun overleveringen vertellen dat ze daar met schepen naar toe zijn gekomen over de grote wateren. Ze hebben grottekeningen van deze schepen en die zijn zeer vergelijkbaar met tekeningen van Fenicische schepen in de geschiedenisboeken.

De Quiché Maya's vertellen dat het land waar ze woonden voordat ze naar Midden-Amerika kwamen als een waar paradijs was waar blanken en zwarten in vrede leefden, totdat de god Hurakan boos werd en de aarde overstroomde.

Men heeft vastgesteld dat er in de Queché-taal woorden bestaan die hetzelfde zijn als in het Oud-Hebreeuws. De Tolteken vertellen dat hun taal plotseling was verward en dat niemand elkaar meer kon verstaan. Daarna waren ze naar verschillende delen van de aarde vertrokken. Het is bekend dat de taal de meest nauwkeurige gids is om verwantschap tussen verschillende volkeren na te gaan, zelfs wanneer zij landen bewonen die door Oceanen en land van elkaar gescheiden zijn. Vele onderzoekers zijn het met elkaar eens dat er ooit één oorspronkelijke moedertaal over de aarde gesproken werd. Deze verklaring wordt overal waar taalonderzoek wordt gedaan, bevestigd. In alle talen komen woorden voor of wortels van woorden die identiek zijn en in alle gevallen drukken ze in wezen dezelfde betekenis uit waardoor de gemeenschappelijke oorsprong bewezen wordt.

Ook archeologische artefacten, die Noord-Amerika aan het oude Israël linken, zijn niet ongevoelbaar zoals de vondst van de “Tien geboden steen”. In het hart van New Mexico, op de oever van de Rio Puercos ten zuidwesten van de stad Albuquerque ligt een mysterieuze steen van tussen de 80 en 100 ton met daarop een inscriptie geschreven in oud Hebreeuws (Paleo-Hebreeuws) op de helling van een niet actieve vulkaan in de buurt van Los Lunas. Paleo-Hebreeuws dateert volgens onderzoekers uit de tiende eeuw voor Christus. Deze vorm van Hebreeuws zou zijn gebruikt over een periode van ongeveer 1000 jaar en zou in ongebruik zijn geraakt rond 500 voor Chr.

De inscriptie op de steen bevat een nauwelijks afwijkende versie van de Tien geboden zoals beschreven in Exodus 20:1-17.

De grote vraag die menigeen bezig houdt is, hoe komt de steen op deze locatie terecht? Tot op heden weet niemand hoe lang de steen op deze plaats ligt, en hoe hij daar terecht is gekomen.

De steen is de afgelopen jaren door grote aantallen Bijbel geleerden en archeologen bezocht, en zij allen hebben geconcludeerd dat de steen een echte en authentieke tien geboden steen is.

De vondst bewijst dat dit gebied in een ver verleden bewoond of bezocht moet zijn geweest door lieden afkomstig uit het Midden-Oosten.

Is het mogelijk dat de steen afkomstig is van één van de stammen van Israël die zich in dat gebied hebben gevestigd in een periode voor Christus waarin het oud Hebreeuws nog veel voorkomend was.

De tien geboden steen

Het hele gebied is bezaaid met stenen waarop afbeeldingen zijn getekend (petroglieven). Wat het allemaal nog mysterieuzer maakt, is dat een van deze petroglieven beschikt over wat lijkt op een hemelkaart, uitgestrekt over een vlakke steen, waarin vastgelegd de posities van de planeten en de zonnestelsels tijdens een zonsverduistering. Sommige onderzoekers hebben berekend aan de hand van astronomische gegevens dat de 'verduistering' heeft plaatsgevonden op 15 september 107 voor Christus. Deze datum blijkt exact overeen te komen met het beroemde Bazuinenfeest, ook wel bekend als Rosh Hashana, het Joodse Nieuwjaar in 107 voor Christus. De onderzoekers zien de inscriptie als een duidelijk bewijs dat de Israëliërs uit de oudheid de 'nieuwe wereld' al ver voor Columbus hebben ontdekt en bewoond in de eeuwen voor de huidige tijdstelling (van koning Salomo is bekend dat hij een geavanceerde handelsvloot bezat).

1 Koningen 9:26-28. Ook rustte koning Salomo een vloot uit te Ezeon-Geber bij Eloth (het huidige Eilat), aan de oever der Schelfzee, in het land Edom. En Hiram zond zijn knechten (ervaren zeelieden) op die vloot, scheepslieden die met de zee vertrouwd waren, naast knechten van Salomo. En zij kwamen naar Ofir en haalden vandaar vierhonderd twintig talenten goud, die zij bij koning Salomo brachten.

Hiram, de koning van Tyrus is bewezen een historische figuur te zijn. Hiram leverde koning Salomo hout uit de cederbossen van de Libanon, voor de bouw van de Tempel in Jeruzalem. De naam van Hiram wordt door Flavius Josephus aangehaald en komt eveneens voor in een lijst van koningen van Tyrus, en vermeld door Menander van Efeze (tweede eeuw v. Chr). Historici en Bijbelgeleerden zijn van mening dat Salomons handelsvloeden ook Amerika hebben bezocht.

De vloot van Salomo en Hiram maakte reizen die soms wel 3 jaar duurden voordat zij terug kwamen in Israël, om rijkdom, exotische planten en wilde dieren mee terug te nemen (1 Koningen 10:22. Want de koning had een Tarsisvloot in zee met de vloot van Hiram; en eens in de drie jaar kwam de Tarsisvloot binnen, beladen met goud en zilver, ivoor, apen en pauwen).

Toen Bartholomé de las Casas met conquistador Gonzalo Fernández de Oviedo Y Valdés voet aan land zette in de Nieuwe Wereld, kwam hij tot zijn grote verbazing tot de conclusie dat Amerika al veel eerder gekoloniseerd moet zijn geweest door wat hij 'Israëlieten' noemde. De oorspronkelijke taal van het eiland Santo Domingo noemde hij verbasterd Hebreeuws. Priester Abbe Gili die leefde van 1721-1789 ontdekte dat stammen aan de Orinoco rivier bekend waren met het scheppingsverhaal over Adam en Eva. Bernardino de Sahagün, die in 1529 in Mexico aan kwam, schreef in zijn "Historia general de las cosas de Nueva España" (Geschiedenis van het Nieuwe Spanje) dat de bevolking daar filosofieën en religieuze overtuigingen aanhingen van de oude stammen van Israël. In het boek "Hispania Victrix" van Francisco Lopez de Gómara, wat gaat over de vroegste veroveringen in Mexico en Zuid-Amerika, staat dat toen de Spanjaarden Peru ontdekten, de inwoners al een grote mate van beschaving hadden opgebouwd en verbaasd waren over de gelijkenis van de inheemse Indiaanse stammen met die van de oude stammen van Israël. Daarom geloven sommige onderzoekers dat de steen moet dateren uit de tijd van koning Salomo van 1014 voor Chr. tot 974 voor Chr. In een cluster van oude Indiase grafheuvels in de buurt van Newark, Ohio zijn in het jaar 1860 artefacten ontdekt met Bijbelverzen in het Hebreeuws. Veel van deze artefacten worden echter gezien als vervalsingen omdat de hooggeleerde mandarijnen van de wetenschap het hoogst onwaarschijnlijk achten dat deze echt zijn. Men kan gewoon niet geloven dat er voor Columbus, stammen van Israël in staat waren de grote overtocht naar de 'nieuwe wereld' te maken. Maar de Hebreeuwse geleerde Cyrus Gordon van de Brandeis Universiteit bij Boston, en anderen, zeggen dat de steen wel degelijk authentiek is.

“Wij weten dat het Hebreeuws belangrijk was in de tijd van de America’s founding fathers en dat er ook op ander plaatsen Paleo-Hebreeuwse inscripties zijn gevonden in Noord-Amerika”.

Wat de indianen ook gemeen hebben met de kinderen van Israël, is dat ze een Messiaanse visie hebben. Zij geloven dat de Schepper op het punt staat de aarde te zuiveren, aldus Chief Riverwind. Ook zegt hij dat alle stammen die zijn verspreid opnieuw vergaderd zullen worden. Ook bij de Hopi-indianen die heden ten dage nog leven in het Zuidwesten van de Verenigde Staten, leeft een sterk Messiaanse gedachte.

Zij kijken uit naar de komst van hun Maäsauu (Messias?).

De Hopi geloven dat het niet lang meer zal duren eer hun verlosser zal komen, omdat zoals zij zeggen, alle tekenen daarop wijzen. Volgens hen is de komst aan de orde wanneer de wereld in volslagen onbalans en verwarring verkeert en de mensen niet meer volgens de wil en de instructies van hun schepper zullen leven, wanneer zelfs de leiders van de mensheid in verwarring en bedrieglijk zullen zijn maar wie volhardt tot het einde die zal behouden worden.

Niets van het gebeuren om ons heen is een verrassing voor de Hopi. Ook spreken de Hopi van zware aardbevingen die het eind van de huidige wereldcyclus zullen markeren. De Hopi geloven dat zij die de weg der gehoorzaamheid aan de wetten van de Schepper zijn blijven volgen, niet om zullen komen in de grote zuivering die aanstaande is, doch behouden zullen worden en samen met Maäsauu in een nieuwe wereld zullen mogen gaan wonen.

Door: Franklin ter Horst

Bijbellezen in context: de krenten én de pap

(ingebracht door de redactie)

‘Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de HEER. Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk: ik zal je een hoopvolle toekomst geven’ (Jeremia 29:11, Nieuwe Bijbelvertaling).

Prachtig, toch? Dit vers zou je wel boven je bed willen hangen.

Of op de tijdlijn van een Facebook-kennis zetten die wel een hart onder de riem kan gebruiken.

Het is een krent uit de bijbelse pap, net zoals bijvoorbeeld Psalm 23, Micha 6:8, Matteüs 28:18-20, Johannes 3:16, Romeinen 8:28 en Filippenzen 4:4. Grote kans dat je de meeste van deze teksten zo kunt opdreunen.

Maar hoe zit het met de rest van de bijbelse pap, zoals Psalm 22 of Micha 6:7?

Wat zegt Jeremia in hoofdstuk 29 vers 10, en hoe verhoudt dit hoofdstuk zich tot de rest van zijn boek? Dat wordt voor de meesten van ons al een stuk ingewikkelder. En dat is jammer! Want wie alleen focust op de krenten, loopt een heleboel smaken mis. Bovendien haal je op die manier nooit een echt voedzame maaltijd uit de Bijbel. De mens leeft tenslotte niet van krenten alleen!

Context, context, context

Wie meer dan een snelle geestelijke snack uit de Bijbel wil halen, moet rekening houden met drie dingen: context, context en context. Ja, je hebt goed gelezen. De eerste, tweede en derde regel voor een bijbelse hoofdmaaltijd is: rekening houden met de context. Dat kun je op drie manieren invullen. Om concreet uit te leggen hoe dit werkt, neem ik de tekst uit Jeremia 29:11 als voorbeeld.

1. De context van de schrijver en zijn eerste lezers of toehoorders. Om de context van de schrijver en de eerste lezers te achterhalen heb je in sommige gevallen een studiebijbel nodig.

Maar bij Jeremia 29:11 hoef je maar een paar verzen om de tekst heen te lezen om erachter te komen dat het hier om een brief aan de Judese ballingen in Babylonië gaat. Over de achtergrond van hun situatie lees je niet alleen in Jeremia, maar vooral ook in 2 Koningen 23-25. In veel bijbels staan dit soort aanverwante teksten ook in de marge van de tekst vermeld.

De ballingen zitten diep in de put: hun thuisland is verwoest, en ze moeten als slaven op het land van de Babylonische koning werken. Ze hopen vurig dat God snel zal ingrijpen en Babylon omver zal werpen, maar Jeremia stelt hen teleur: zeventig jaar zal de overheersing door de Babyloniërs duren, en geen dag minder!

Maar Jeremia heeft wel een belofte voor de verre toekomst: ooit wordt de relatie tussen God en zijn volk hersteld en mogen de ballingen terugkeren naar Jeruzalem. Een veel specifiekere belofte dan je zou denken als je Jeremia 29:11 op zichzelf leest.

2. De context binnen het bijbelboek en de Bijbel als geheel
Als je het boek Jeremia van begin tot einde leest, merk je dat hoofdstuk 29 een schakelmoment vormt. Tot nu toe heeft Jeremia vooral waarschuwingen uitgesproken, tot groot ongenoegen van zijn luisteraars. Nu, in hoofdstuk 29, zijn Jeremia's voorspellingen uitgekomen: de Babyloniërs hebben een deel van het volk weggeleid. Na deze gebeurtenis slaat de toon van Jeremia's boodschap om: niet langer hel en verdoemenis, maar troost voor de ballingen.

De hoofdstukken 30 en 31 worden zelfs het 'troostboek van Jeremia' genoemd, omdat Jeremia hier – geheel tegen zijn gewoonte – vergeving en herstel aankondigt. Als je dit troostboek echter op zichzelf leest, mis je de enorme tegenstelling met de rest van Jeremia's boodschap: bekeer je, want als je op andere goden, machtige volken of op jezelf vertrouwt, gaat het gegarandeerd mis! Wie de moeite doet om niet alleen heel Jeremia maar ook delen van het Oude Testament te lezen, gaat parallellen ontdekken: met Exodus, waar God zijn volk ook bevrijdt uit slavernij. Met Deuteronomium, waar God ongeneeslijke zweren aankondigt als straf (Deuteronomium 28:35). Met Hosea en Ezechiël, die allebei spreken over God die in de woestijn of op een eenzame akker Israëel lief kreeg (Hosea 11:1,13:5; Ezechiël 16). Met de Tien Geboden, waarbij juist wel de kinderen boeten voor de zonden van de ouders.

Het mooie is dat deze manier van lezen zichzelf beloont, want hoe vertrouwder je met grotere stukken bijbeltekst raakt, hoe meer lijnen je gaat ontdekken.

3. Je eigen context

Ook je eigen context mag je meenemen als je je in de Bijbel verdiept. Sterker nog, die *moet* je meenemen, en het liefst zo helder mogelijk verwoorden.

Alleen op die manier kun je jouw lezing op een goede manier naast die van anderen leggen. Daar komt van alles bij kijken, van geslacht, huidskleur, leeftijd, opleidingsniveau, de kerk waarin je (misschien) bent opgegroeid, tot en met de vraag met welk been je vandaag uit bed bent gestapt. Wie ooit met mensen met een heel andere achtergrond bijbelstudie heeft gedaan, weet dat context heel bepalend is.

Overtuigd? Nee? Ik kan me de bezwaren wel indenken. Kost het niet veel teveel tijd en moeite om al die contexten te doorgronden? Ja, het kost tijd en moeite. En ja, de Bijbel heeft door de eeuwen heen bewezen dat hij diep doorleefde waarheden bevat die los staan van tijd of context. Of, beter gezegd: waarheden die in nieuwe tijden en contexten steeds weer van waarde blijken te zijn. Maar juist daarom is het de moeite waard om de Bijbel te lezen als meer dan een verzameling tegeltjesspreuken.

En op een dag merk je dan ineens dat je niet langer bezig bent met de krenten uit de pap, maar met bijbelse slow cooking, en alle smaaksensaties die daarbij horen!

Anne-Mareike Schol – Wetter is oudtestamentica.

Bijbel, woord van God?

(ingebracht door de redactie)

“Zo spreekt de Heer...” Wat bedoelen we eigenlijk, wanneer we zeggen dat de Bijbel het ‘woord van God’ is?

De Bijbel, het woord van God? Ik heb het zo dikwijls horen zeggen dat ik het voor evident ben gaan beschouwen. Nochtans is het goed, om iets beter te begrijpen, er even een vraagteken achter te plaatsen.

De Bijbel is de op schriftgestelde ervaring van een volk, verteld en naverteld als een geschiedenis met God

Onlangs werd ik daartoe geroepen door een achterneef. Zijn moslimvriendje had hem hetzelfde gezegd over de Koran: letterlijk aan Mohamed geopenbaard via de aartsengel Gabriel. Als christen geloof ik iets dergelijks.

Niet alleen de boeken die getuigen van de man die in Palestina rondliep “al sprekend het Woord” (Mc. 2:2), ook de boeken van de joodse Bijbel zijn geschreven onder ingeving van de Heilige Geest.

‘Boek van ervaring’

Maar wat moet ik daardoor verstaan? Het is bij nader inzien toch niet zo evident dat ik al wat in die Bijbelboeken staat letterlijk moet verstaan. Welke God, bijvoorbeeld, spreekt er in die Schrift tot mij? Is het de wraakzuchtige God die Israël helpt zijn vijanden uit te moorden: “Laat ze stikken in hun eigen eten... verwoest hun huizen... vergeef hun niets...” (Psalm 69)? Of is het de God van een alles ontziende liefde die toch heel anders spreekt: “Welke God is als Gij, die schuld vergeeft, die voorbij gaat aan zonde... maar zijn vreugde vindt in goedheid”? (Micha 7:18-20)

Bernardus begint zijn eerste sermoen op het Hooglied met de woorden: “Vandaag beginnen we te lezen in het boek van de ervaring.” Kon hij het beter zeggen? En geldt dit niet voor alle boeken van de joodse Bijbel? De op schriftgestelde ervaring van een volk en zijn vaders die de gebeurtenissen van hun leven hebben beleefd, verteld en naverteld, geschreven en herschreven als een geschiedenis met God.

Getuigenissen

Wie als christen luistert naar het Woord van God, ook in de joodse Bijbel, zoekt geen historische of wetenschappelijke kennis als, bijvoorbeeld, de manier waarop het heelal ontstond. Hij leest er over mensen die getuigen van een onwrikbaar vertrouwen op een God die in hun leven aanwezig was en bleef, ook in de meest benarde omstandigheden. Hij legt die ervaringsgetuigenissen op zijn eigen leven.

God spreekt meestal met stille stem

Hij luistert naar Gods Woord in het verhaal van Jacob. Op de vlucht voor zijn broer Ezau die hem naar het leven staat, ziet Jacob in een droom de hemel open gaan en hij roept uit: “God is hier en ik wist het niet”. Of naar het verhaal van het brandend braambos waar Mozes, in ballingschap verloren, hoort: “Ik ben er en ik zal er zijn”. Of naar het verhaal van Elia die in de meest hachelijke situatie van

zijn leven God “als een fluisterend briesje” voorbij hoort gaan. Dergelijke ervaringsverhalen leren mij wat het betekent naar Gods Woord te luisteren in de concrete omstandigheden van mijn eigen leven. Terwijl ik naar die ervaringsverhalen luister, spreekt God zijn Woord in mij naar mijn leven toe.

‘Sotto voce’

Dat God nu nog tot de mensen spreekt in het hels gedruis van onze technische beschaving, daar zal alleen aan twijfelen – lees ik bij een kartuizer monnik - “wie het nooit heeft aangedurfd zich in zichzelf te keren om te luisteren naar zijn stem”. Hij spreekt meestal ‘Sotto voce’, met stille stem, zoals Elia het ervoer, zegt mij de monnik: “Een ervaring die is weggelegd voor al wie wakend in de nacht en de dorheid van de woestijn, plots zoals Jacob – is het een droom? – de hemel even op een kier ziet open gaan.”

Over de auteur

André Cnockaert SJ, jezuïet, is priester, filosoof en romanist. Van 1961 tot 2010 was hij werkzaam in de Democratische Republiek Congo in onderwijs en culturele animatie. Hij is stafmedewerker in de Oude Abdij van Drogenen.

De Bijbel is een huis om in te wonen’

(ingebracht door de redactie)

‘Uiteindelijk is de Bijbel een liefdesbrief, een persoonlijk woord van God aan mijn adres.’ Gert-Jan Segers, politiek leider van de Christen Unie, vertelt wat de Bijbel voor hem betekent.

‘In de Bijbel zegt God tegen je: “Ik ken je, ik hou van je en wat er mis is gegaan, vergeef ik je.” Dat is zo’n opluchting, zo’n bevrijdend woord. Daarnaast is de Bijbel een bron van onze cultuur. Heel veel wijsheid is uit de Bijbel afkomstig. Als je er op een ontspannen manier uit citeert, valt dat in goede aarde.’ Gert-Jan Segers leest dagelijks in de Bijbel. Ook in zijn werk als politicus gebruikt hij de Bijbel regelmatig.

De Bijbel, een thuis

‘Ik kom er iedere keer weer achter dat de Bijbel geen huis is waar je omheen loopt om te bekijken hoe het in elkaar zit. De Bijbel is bedoeld als een huis om naar binnen te gaan, erin te wonen. Dan wordt het echt een thuis. Dan valt het verhaal uit dit boek als een warme deken over je heen. Het blijkt dan het verhaal over jouw leven te zijn. Het verhaal van de eeuwige, grote God, die heel klein werd en die van jou en mij, kleine mensen, heel veel houdt. Dat is een ontroerende, bevrijdende, prachtige boodschap.’

‘Die boodschap komt heel dichtbij in mijn lievelingstekst. Dat is een bijbelvers dat mij al heel lang elke keer weer raakt. Het staat in Psalm 36: “In Uw licht zien wij het licht; bij U is de bron van het leven.” Deze diepe en mooie tekst stond twintig jaar geleden op onze trouwkaart. Als ik deze tekst lees besef ik steeds weer dat de wereld waarin ik leef, Gods wereld is. Als ik met Zijn ogen kijk, met Zijn oren luister en doe wat ik geloof dat God mij vraagt te doen, zie ik de dingen zoals Hij ze ziet. En weet ik dat ik telkens terug moet naar Hem zelf om wijsheid te ontvangen. Bij hem is de bron van het leven en de bron van wijsheid.’

Twijfel en boosheid

Gert-Jan Segers heeft geen onwrikbaar geloof. Hij kent ook twijfel en aanvechting. ‘Geloof is een onrustig ding, zoals Luther al zei. Dat herken ik. Ik ben niet altijd gelovig, ik ben niet altijd vol van God, ik ben soms cynisch, soms sceptisch, soms ongelovig, soms vol twijfel, soms boos. Dan moet de waarheid van de Bijbel me weer opnieuw veroveren. Geloven blijft dus iets onrustigs. Maar als ik dan Psalm 36 lees of een van de bijzondere ontmoetingen van Jezus, raakt het mij weer diep.

De eeuwige God geeft om mensen, geeft om mij.’

Verwarmende waarheid

Segers wil ‘politiek bedrijven bij een open bijbel’. Hij haalt gerust een bijbeltekst aan in een politiek debat, omdat hij gelooft dat de Bijbel waar is. ‘Ik kom er iedere keer achter dat het echt klopt wat er in staat. Bijvoorbeeld dat God mensen gemaakt heeft om vrij te zijn.

Mensen zijn niet altijd geneigd tot het goede, dus je hebt ook een overheid en wetgeving nodig. Maar het doel daarvan is mensen vrij maken, zodat ze kunnen worden wie ze zijn: creatief en geschapen naar het beeld van God.'

Gert-Jan Segers gaat graag het gesprek met niet-gelovigen aan en probeert hen op een uitnodigende manier de wijsheid uit de Bijbel te laten zien. 'Ik vertel wel eens hoe Jezus een vrouw vergaf en zei "Ga heen en zondig niet meer" terwijl de mensen al klaar stonden om haar te stenigen. Dan hoop ik dat de ander zegt: "Wat prachtig. Er is dus ruimte voor vergeving en dat moet er ook zijn." Als ik het heb over de noodzaak om zorgvuldig om te gaan met Gods schepping hoop ik dat de ander zegt "Ik deel die bron van jou niet, maar vind het wel mooi wat je zegt".

De Bijbel die ik hier in m'n handen houd, is niet een waarheid om de ander mee om de oren te slaan, maar een waarheid die je vriendelijk ter sprake kunt brengen, zodat mensen er blij en warm van worden.'

Een droom zonder einde...

(ingebracht door de redactie)

Eindelijk kwam het ervan.

Zondag 10 maart zou ik voorgaan in een oecumenische Vesper in de Katholieke Calixtuskerk te Groenlo. In deze kathedraal van de Achterhoek beleefden we weer de goede band, vooral toen we de mantra's van Taizé zongen: 'O, adoramus te, domine' .

Na de Vesper was het een hartelijk weerzien rondom de dis met onze goede vriend en zijn huishoudster, een parel aan Gods firmament.

Vervolgens beklommen we de trappen van de statige grote pastorie. We logeerden op de bovenste verdieping naast de kerk.

Nelleke mocht in het bed slapen waar de 'top' van katholiek Nederland, waaronder Wijlen kardinaal Alfrink en kardinaal Willebrands, zich te ruste had begeven.
Het crucifix aan de muur leek even van kleur te verschieten.
Gek, we hadden vier en een half jaar in Groenlo gewoond, maar deze nacht, dit slapen op de 'andere' pastorie, gaf je toch een heel apart gevoel.
Opeens ontstonden er allerlei fantasieën.
Hoeveel gebeden zouden hier zijn uitgesproken, hoe vaak gemijmerd over de kerk, de parochie en nagedacht over allerlei dingen waar een aartsbisschop zich mee bezig moet houden - de vrouw in het ambt, Het celibaat?
Ik keek even naar Nelleke. Wij lagen samen op deze grote mooie kamer.
Het crucifix hield ons goed in de gaten.
We droomden weg en raakten in gesprek met het crucifix.
Het voerde ons langs vele huizen en mensen.
Flarden van vroeger, herinneringen, een lange stoet van mensen waarmee we contacten hadden gehad, trok aan ons voorbij.
Zo'n statig huis. Waar kapelaans en pastoors en de deken samenwoonden. Elkaar opvangend, soms elkaar voor de voeten lopend, etend en samen een glas wijn drinkend.
Samen. Tot steun voor elkaar.
Nu een huis waar de deken en de vroegere deken van de Achterhoek wonen. Waar lief en leed tezamen komen, al zovele jaren.
Dat alles in gang gezet door die Ene, die het mogelijk maakt dat mensen weer opstaan, leven, verder kunnen.
Een droom zonder einde...

(uit: onbijbels dagboek van Paul Saraber)

Levensbeschouwelijke sites:

www.reliwerk.nl www.debijbel.nl
www.vrijzinnig.nl www.vrijzicht.nl
www.protestant.nl www.christelijkweekblad.nl
www.kerknieuws.nl www.hetgoedeleven.com
www.refdag.nl www.bruggenbouwers.com
www.statenvertaling.net www.nieuwwij.nl
www.igniswebmagazine.nl www.pkn.nl

Dienstdoende predikant ds. Rob Quispel

Datum	Collecten
6 november	kerk en sociale projecten
13 november	kerk en diaconie
20 november	kerk en onderhoud
27 november	kerk en sociale projecten
4 december	kerk en onderhoud
11 december	kerk en diaconie
18 december	kerk en sociale projecten
25 december	kerk en diaconie

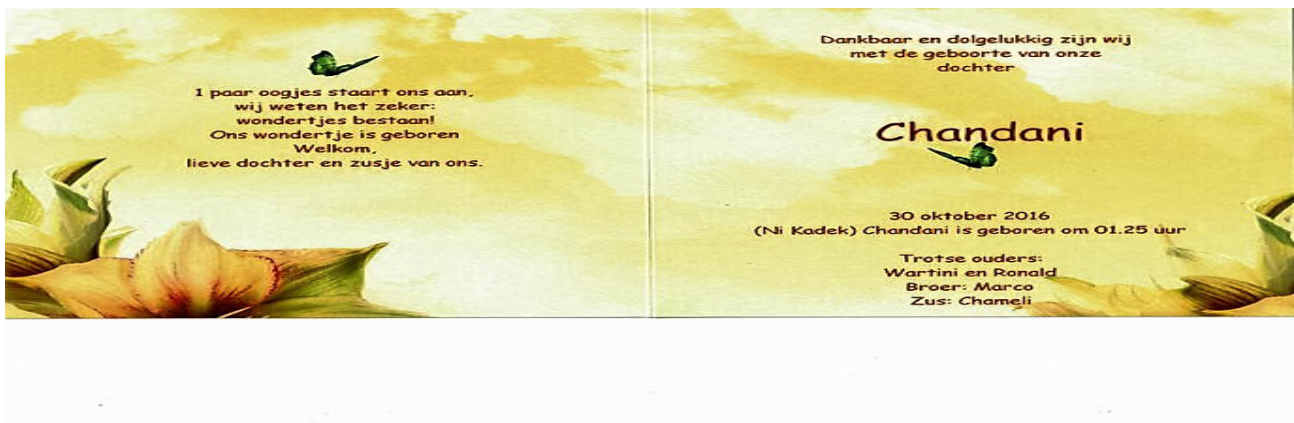
Nagekomen bericht:

Op 30 oktober is Chandani Groenendijk geboren in België.

Dochter van Wartini en Ronald Groenendijk.

In het voorjaar van 2017 (D.v.) zal ze waarschijnlijk gedoopt gaan worden in onze gemeente door ds. Alfred Bronswijk .

Wij feliciteren de ouders van harte en wensen hen Gods zegen toe.

Muziekagenda

(Cor Pors)

19 en 20 november 2016 matinee concert om 14.30 uur

het Nederlands Bach kwartet met:

Wouter Harbers, (piano),
Robert Cekov (viool)
Hebe Mensinga (viool),
Joel Waterman (altviool),
Evelien Prakke (cello)

Programma:

Bach, Klavierconcert nr. 3,
Chopin, Raindrop-prélude,
Minute-walz,
Nocturne in Bes,
Nocturne in Es,
Fantaisie-Impromptu,
Tristesse,
Heroïc Polonaise.
Chopin, 1e Pianoconcert in E.

Kaarten 44 euro, incl. meet & greet met food & drinks:

-www.momentosdemusica.es
-Peter Neeteson tel 0034 634 979 620
-email peter@momentosdemusica.es

Concertlocatie: Villa el Nido, Calle de Mila 15-17, 03738 Jávea.

Mededelingen:

Onze sociale projecten zijn:

- Dominicaanse Republiek
- Ooghulp Wereldwijd
- Lilianefonds
- Oikocredit

Collectes voor de diaconie gaan naar de Voedselbank in Denia (naar mensen die door de crisis onze hulp hard nodig hebben).

Predikant

In november en december is ds. Rob Quispel onze predikant.

De Kerkband.

Wilt u een bericht ontvangen zodra de Kerkband beschikbaar is (en uw emailadres is bij ons nog niet bekend), stuurt u dan een email aan de secretaris van de kerkenraad (zie onder).

De volgende Kerkband komt (D.v.) 11 december uit.

Mutaties: Als er veranderingen optreden in uw persoonlijke gegevens in Spanje, Nederland of België, wilt u die dan doorgeven aan de secretaris (zie onder).

De **kerkenraadsvergadering** wordt meestal gehouden op de 1ste maandag van de maand. Als u iets wilt inbrengen, dan ontvangen we graag de stukken twee dagen van tevoren.

Email secretaris: ned.int.gem.denia@gmail.com

Nederlandse interkerkelijke gemeente te Denia

Reg.no. 016034 C.I.F.: R-0300445D

Kerkgebouw: Iglesia evangélica - El Arca de Noé,
Calle Sanchis Guarner 9, 03700, Denia

Kerkdiensten: Elke zondag om 11 uur (aansluitend koffie /
thee drinken)

Pastorie: Tevens correspondentieadres.
Carrer Aristeu 23, Marquesa 1, 03700, Denia.

Predikant: Bezoek graag telefonisch aankondigen
tel. 96 578 5045 of 655 520 864 (mobiel)

Kerkenraad:

Voorzitter:	Cor Pors, Javea,	Telefoon: 96 646 0841
Vice-voorz.	Henk de Jong, Javea	60 938 7739
Secretaris/red.	Derk Rozema, Javea,	68 671 7454
Penningm.	Piet vd Brugge, Benissa	96 574 8970
Lid.	Ypie Draaisma, Benissa	96 574 7431
Huismeester	Chris de Jong, Teulada	67 772 9509
red. Kerkband	Bert Boxtart, Javea	67 636 0501
1 vacature		

De emailadressen van de kerkenraad vindt u op de website.

Organisten:	Edo Luynenburg	96 575 6547
	Cor Pors	96 646 0841
	Peter Neeteson	63 497 9620 of 0031-622413706

Hulp in nood:	Martine Gerth	96 579 5152
	Ati de Jong	63 023 8424

Website: www.kerkdenia.nl
Email: ned.int.gem.denia@gmail.com

Vrijwillige bijdragen:

Spanje: Bankrelatie: BBVA. te Javea.
IBAN: ES23 0182 0142 0002 0150 5998
BIC: BBVAESMM

t.n.v. Iglesia evangélica en Denia

Nederland: Bankrelatie: ING te Geldrop
IBAN: NL50 INGB 0004 2235 67
BIC: DLBKNL2A

t.n.v. Kerkvoogdij Ned.int. gem. te Denia